

Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu Öğrencilerinin Spor Yaralanmalarındaki Kaygı Düzeylerinin İncelenmesi

Ahmet YALÇINKAYA¹, Münüre DEMİRCİ², Gamze Nur KIZILYAR³

¹ Ahi Evran Üniversitesi, Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu, Spor Yöneticiliği Bölümü, Kırşehir, Türkiye, e-posta: ahmetyalcinkaya40@hotmail.com, ORCID: 0000-0001-9876-3155

^{2,3} Yozgat Bozok Üniversitesi, Spor Bilimleri Fakültesi, Beden Eğitimi ve Spor Eğitimi Bölümü, Yozgat, Türkiye

To cite this article/ Atf için:

Yalçinkaya, A., Demirci, M., ve Kızılyar, N.G. (2020). Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu Öğrencilerinin Spor Yaralanmalarındaki Kaygı Düzeylerinin İncelenmesi. *Uluslararası Bozok Spor Bilimleri Dergisi*, 1(1), 43-51.

Özet

Bu çalışmanın amacı; üniversitelerin beden eğitimi ve spor bölümlerinde eğitim gören öğrencilerinin spor yaralanmalarında kaygı durumlarını altı alt boyutta (yeteneğini kaybetme kaygısı, zayıf algılanma kaygısı, acı çekme kaygısı, hayal kırıklığına uğratma kaygısı, sosyal desteği kaybetme kaygısı, yeniden yaralanma kaygısı) farklı değişkenler açısından (cinsiyet, yaş, öğrenim görülen bölüm) incelenmesidir. Çalışmaya; 89 kadın ve 72 erkek toplamda 161 kişi gönüllü olarak katılmıştır. Katılımcılardan bilgi toplamak için; Rex ve Metzler (2016) tarafından geliştirilen, Caz, Kayhan ve Bardakçı tarafından Türkçeye uyarlanan “Spor Yaralanması Kaygı Ölçeği” ve araştırmacı tarafından hazırlanan kişisel bilgi formu kullanılmıştır. Verilerin analizi için SPSS 22.0 programından faydalanılmıştır. Elde edilen verilerin normallik varsayımını sağladığı görülmüştür. (Spor Yaralanması Kaygı Ölçeği= Skewness: .784, Kurtosis: .774). Mevcut çalışmada sonuç olarak; cinsiyet değişkeninde AÇK alt boyutunda kadın katılımcılar lehine ($\bar{x}=7.61$) anlamlı bir fark olduğu görülmüştür. Yaş değişkeninde ise; HKUK alt boyutunda 18-24 yaş ile 25-34 yaş arasında 18-24 yaş lehine ($\bar{x}=8.17$) anlamlı fark olduğu görülürken, bölüm değişkeninde hiçbir alt boyutta anlamlı bir fark bulunmamıştır.

Anahtar kelimeler: Spor Yaralanması, Yaralanma Kaygısı, Kaygı Düzeyi

Investigation of Anxiety Levels in Sports Injuries of Physical Education and Sports School Students

Abstract

The purpose of this study was to investigate sports injury anxiety level in six sub-dimensions (loss of athleticism, being perceived as weak, experiencing pain, letting down important others, reinjury, loss of social support) in terms of different variables (gender, age, education department), of students studying in physical education and sports departments of universities. A total of 161 people, 89 women and 72 men, participated voluntarily. To collect information from the participants; “Sports Injury Anxiety Scale” developed by Rex and Metzler (2016), adapted to Turkish by Caz, Kayhan and Bardakçı, and a personal information form prepared by the researcher were used. SPSS 22.0 program was used for data analysis. The findings of the study show that the collected data provide the assumption of normality (Sports Injury Anxiety Scale = Skewness: .784, Kurtosis: .774). As a result of the study; there was a significant difference for the “experiencing pain” sub-dimension in the gender variable ($\bar{x} = 7.61$). In the age variable; while there was a significant difference in the sub-dimension of “letting down important others” between the ages of 18-24 and 25-34 in favor of 18-24 ($\bar{x} = 8.17$), no significant difference was found in any sub-dimension in the department variable.

Keywords: Sport Injuries, Anxiety of Injury, Level of Anxiety

GİRİŞ

Spor, insanların hayatında oldukça önemli bir yere sahiptir. Bilindiği üzere; sportif faaliyetlerde bulunmak kişinin gelişmesine çok büyük katkılarda bulunur. İnsanların fiziksel gelişimi haricinde, zihinsel, duygusal ve sosyal olarak da gelişimine etki ettiği bilinmektedir.

Sportif aktivite esnasında sporcular çeşitli tehlikelere maruz kalabilirler. Spor yaralanmalarının epidemiyolojik raporları, geniş bir yayılım içerisinde farklılık gösteren; ciddiyeti yüksek kesikler ve morluklardan, omurilik yaralanmasına kadar değişen, spor katılımının tüm seviyelerinde meydana gelen yüksek yaralanma vakalarını doğrulamaktadır (Smith, Scott ve Wiese 1990). Bu yaralanmaların birey üzerinde fiziksel etkileri olduğu kadar psikolojik etkileri de olabilmektedir.

Yaralanmalar fiziksel aktivitenin doğasında yer almaktadır. Spor ekipmanlarının gelişmesi, yaralanmaların önlenmesi ve tedavi edilmesi ile ilgili oldukça büyük gelişmeler yaşanmasına rağmen, yaşanan yaralanması sayısı ve yeni yaralanmaların sayısı gün geçtikçe artmaktadır (Crossman, 1997).

Spor arenasında, neredeyse tüm sporcular kariyerlerinin bir noktasında yaralanma ile uğraşmak zorunda kalırlar. Her yıl on yedi milyondan fazla sporcu yaralanma yaşamaktadır ve bu yaralanmaların neredeyse yarısı; ilgili sportif organizasyona katılımının önüne geçmektedir. (Both, 1987; Garrick ve Requa 1978; Hardy ve Crace, 1990) Yaptığı spor hangi branş olursa olsun, bütün sporcular faal spor hayatı süresince az ya da çok düzeyde yaralanma yaşayabilir. Ferdi veya takım sporlarında sporcular bu riski taşırlar (Koşar vd., 2006).

Spor yaralanmaları, spor etkinlikleri esnasında kişinin kendi veya dışarıdan gelen darbe sonucu vücudun dayanıklılık limitinin aşılmasıyla meydana gelen bir durumdur. Spor yaralanması, sporcunun becerisini ve performansını negatif olarak etkiler (Kanbir, 2001). Yaralanmanın nedeninin bilinmesi, yaralanmanın önlenmesinde ve olası yaralanmaların tahmin edilmesinde önemli bir avantaj sağlar (Meeuwisse, 1994).

Yaralanmanın gerçekleştiği günün sonrasında sporcular antrenmanlara hem fiziksel hem de psikolojik nedenlerden dolayı katılım sağlayamayabilir (Andersen ve Williams, 1988). Sporcularda, yeniden yaralanma korkusu ve yaralanma öncesi sahip olunan performansı gösterememe korkusu, başlangıçta antrenmana dönen birçok sporcu arasında yaygındır (Crossman, 1997). Spor yaralanmasına eşlik eden psikososyal dinamiklerin, yaralanan atletin rehabilite edilmesinde önemli bir husus olan psikolojik iyileşmeyi sağladığı bilinmelidir (Smith, Scott ve Wiese 1990).

Yaralanmanın engellenmesinde bazı fiziksel yöntemler var olduğu gibi, yaralanmaya neden olacak psikolojik etkenlerde vardır (Andersen ve Williams, 1988).

Yaralanmanın psikolojik nedenlerinden birisi kaygıdır (Ivarsson ve Johnson 2010; Steffen 2009). Yapılan araştırmalara göre uzmanlar, fazla kaygılanan sporcuların daha çok yaralanma yaşadıkları gözlemlemiştir (Büyüköztürk, 1997). Kaygı, sporcu başarısını negatif şekilde etkiler. Ayrıca stres yaratır ve güç eksikliğine neden olabilir. (Aydın ve Zengin, 2008). Spor yaralanma kaygısı, yaralanmanın mümkün veya muhtemel görüldüğü sportif aktivite sırasında bilişsel veya somatik anksiyete ile cevap verme eğilimi olarak tanımlanabilir (Smith ve Smoll, 1990).

Sporun yüksek düzeyde stres ve kaygı oluşturma potansiyeline sahip olduğu ve bir dizi psikolojik stratejinin uygulanmasının ve kullanılmasının anksiyete yönetiminde faydalı olabileceği iyi bilinmektedir. Aynı şekilde artan kanıtlar, anksiyetenin spor yaralanmalarının önlenmesinde, oluşumunda, rehabilitasyonunda ve spora dönüş sürecinde rol oynayabileceğini göstermektedir (Ford, Ildefonso, Jones ve Arvinen-Barrow, 2017).

Sporcuların yaralanma kaygısından kaçınması; sportif performans sırasındaki kaygının neden olduğu olumsuz etkileri ortadan kaldırır ve performanstaki başarıyı artıracak önemli bir noktadır. Bireylerin yaşadıkları yaralanmalarla ilgili kaygılanma derecesi, sporcunun düzeyine ve amacına bağlı olarak farklılıklar gösterebilmektedir. Sağlık amaçlı spor yapan bir birey yaralanma sonrası sağlığına kavuşmayı ön plana koyarken, diğer taraftan profesyonel düzeyde spor yapan bir birey duruma zaman kaybı, eski performansına dönememe, antrenmandan uzak kalmak gibi başka açılardan bakıp farklı kaygı düzeyleri yaşayabilir (Baltacı, Tunay, Beşler ve Ergun, 2006).

Bu bağlamda mevcut çalışmanın amacı; beden eğitimi ve spor bölümlerinde öğrenim gören sporcuların; spor yaralanma kaygı düzeylerinin altı alt boyutta farklı değişkenler açısından incelenmesidir. Çalışmaya Yozgat Bozok Üniversite Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulunda öğrenim gören toplam 161 kişi katılmıştır.

YÖNTEM

Araştırmanın Modeli

Bu araştırma da ilişkisel tarama modeli kullanılmıştır. İlişkisel tarama modeli; araştırmada bir durum veya olay meydana gelmesini belirtmekte aynı zamanda bu duruma neden olan değişkenler arasındaki etkileşimi, etkisini ve derecelerini bulmak niyetiyle kullanılmaktadır (Karasar, 2013).

Evren Örneklem

Çalışmanın araştırma grubunu; 2018-2019 eğitim-öğretim döneminde, Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokul lisans öğrenimi görmekte olan 89 kadın ve 72 erkek toplamda 161 kişi oluşturmaktadır.

Veri Toplama Aracı

Çalışmada veri toplama aracı olarak; Rex ve Metzler (2016) tarafından geliştirilen, Caz, Kayhan ve Bardakçı (2019) tarafından Türkçeye uyarlanan “Spor Yaralanması Kaygı Ölçeği” ve araştırmacı tarafından hazırlanan kişisel bilgi formu kullanılmıştır. 19 maddeden oluşan Spor Yaralanma Kaygısı Ölçeğinde altı alt boyut yer almaktadır. Söz konusu altı alt faktör; Yeteneğini kaybetme kaygısı, Zayıf algılanma kaygısı, Acı çekme kaygısı, Hayal kırıklığına uğratma kaygısı, Sosyal desteği kaybetme kaygısı, Yeniden yaralanma kaygısı şeklindedir. Ölçekte olumsuz madde yer almamaktadır. Ölçek “Kesinlikle katılmıyorum” (1), “Katılmıyorum” (2), “Kararsızım” (3), “Katılıyorum” (4), “Katılmıyorum” (5) şeklinde sıralanan beşli likert tipinde bir ölçektir.

Araştırma Verilerinin Değerlendirilmesi

Toplanan verilerin analizinde SPSS 22.0 paket programı kullanılmıştır. Toplanan veriler normal bir dağılım gösterdiğinden, parametrik testler analizde kullanılmıştır. İki bağımsız grubun değerlerinin karşılaştırılmasında “Independent Sample T-test” ve üç bağımsız grubun ölçüm değerlerinin karşılaştırılmasında “Tek yönlü Anova” testinden faydalanılmıştır. Üç grup için anlamlı çıkan değişkenlerinin ikili karşılaştırmaları Post-Hoc testlerinde Tukey HSD kullanılmıştır.

BULGULAR

Araştırmaya Katılan Öğrenciler Ait Bulgular

Tablo 1. Katılımcıların demografik bilgileri

Değişkenler	Katılımcılar	N	%
Cinsiyet	Kadın	72	44.7
	Erkek	89	55.3
Yaş	18-24	135	83.9
	25-34	22	13.7
	35-45	4	2.5
Bölmelere göre dağılım	Öğretmenlik	46	28.6
	Antrenörlük	72	44.7
	Spor Yöneticiliği	43	26.7
Toplam		161	100.0

Tablo 1’de katılımcıların demografik durumlarına ilişkin bilgilere yer verilmiştir. Çalışmaya 72 kadın 89 erkek toplamda 161 kişi katılmıştır. Katılımcıların %83,9’u 18-24 yaş grubunda, %13,7’si 25-34 ve %2,5’i 35-45 yaş grubunda yer almaktadır. Öğrenim görülen bölümlere göre dağılıma bakıldığında; katılımcıların 46’sının öğretmenlik, 72’sinin antrenörlük ve 43’ünün spor yöneticiliği bölümünde öğrenim gördüğü görülmektedir.

Tablo 2. Ölçek Puan Dağılımı

	N	Min.	Max.	Ort.	Ss.	Skewness	Kurtosis
Toplam Puan	161	19	95	4.12	15,08	.784	.774

Mevcut çalışma kapsamında toplanan veriler incelendiğinde; Spor Yaralanması Kaygı ölçeğinden elde edilen verilerin normal bir dağılıma sahip olduğu görülmektedir (çarpıklık-basıklık). Ayrıca ölçeğin ortalama puanı (\bar{x} =4.12) katılımcıların yaralanma kaygı düzeylerinin yüksek olduğunu göstermektedir.

Tablo 3. Cinsiyet değişkeni t testi sonucu

	Cinsiyet	N	Ort.	Ss	t	p
YKK	Kadın	72	6.70	3.58	-1.366	.174
	Erkek	89	7.42	3.08		
ZAK	Kadın	72	5.20	4.18	-.753	.453
	Erkek	89	5.69	4.02		
AÇK	Kadın	72	7.61	3.08	-2.778	.006*
	Erkek	89	8.86	2.51		
HKUK	Kadın	72	7.88	3.17	-1.784	.076
	Erkek	89	8.73	2.80		

SDKK	Kadın	72	5.84	3.10	-717	.475
	Erkek	89	6.20	3.14		
YKK	Kadın	72	10.55	4.21	-2.312	.022
	Erkek	89	12.00	3.70		
Toplam Puan	Kadın	72	43.81	15.86	-2.159	.032
	Erkek	89	48.92	14.08		

*YKK: Yeteneğinin kaybetme kaygısı, *ZAK: Zayıf Algılanma Kaygısı, *AÇK: Acı çekme kaygısı, *HKUK: Hayal kırıklığına uğratma kaygısı, *SDKK: Sosyal desteği kaybetme kaygısı, *YYK: Yeniden yaralanma kaygısı

Tablo 3’de erkek ve kadın katılımcıların yaralanma kaygıları arasındaki farkın; ölçeğin altı alt boyut ve toplam puan değerleri gösterilmektedir. Bu bulgulara göre kadın ve erkek katılımcılar arasında acı çekme kaygısı alt boyutunda cinsiyetler arasında anlamlı fark olduğu görülürken, diğer alt boyutlarda anlamlı fark oluşmadığı görülmektedir ($p<0.05$).

Tablo 4. Yaş Değişkeni Tek Yönlü Anova Sonucu

	Yaş	N	Ort.	Ss	F	p	Anlamlı Fark
YKK	18-24 yaş	135	6,94	3,10	2,11	.12	
	25-34 yaş	22	7,50	4,20			
	34-45 yaş	4	10,25	4,64			
ZAK	18-24 yaş	135	5,28	3,84	.92	.39	
	25-34 yaş	22	6,54	5,12			
	34-45 yaş	4	6,00	6,00			
AÇK	18-24 yaş	135	8,25	2,71	2,00	.13	
	25-34 yaş	22	9,00	3,55			
	34-45 yaş	4	6,00	2,16			
HKUK	18-24 yaş	135	8,17	2,92	4,19	.01*	18/24 yaş ile 25/34 yaş arası
	25-34 yaş	22	9,86	2,99			
	34-45 yaş	4	6,25	2,98			
SDKK	18-24 yaş	135	5,85	3,00	1,85	.16	
	25-34 yaş	22	7,22	3,39			
	34-45 yaş	4	6,00	4,76			
YYK	18-24 yaş	135	11,27	3,74	.174	.84	
	25-34 yaş	22	11,72	5,44			
	34-45 yaş	4	12,00	3,74			
Toplam Puan	18-24 yaş	135	45,79	14,29	1,54	2,17	
	25-34 yaş	22	51,86	18,79			
	34-45 yaş	4	46,50	17,21			

Tablo 4. farklı yaş aralıklarındaki sporcuların yaralanma kaygı düzeyleri arasındaki farkı göstermektedir. Bu bulguya göre; ölçeğin hayal kırıklığına uğratma kaygısı alt boyutunda 18-24 yaş aralığı ile 25-34 yaş arasında anlamlı bir fark olduğu görülmektedir. Yaş grupları arasında ortalama değerleri incelendiğinde 25-34 yaş grubu sporcuların hayal kırıklığına uğratma kaygısının daha yüksek olduğu görülmektedir ($\bar{x}=9.86$) ($p<0.05$).

Tablo 5. Bölüm değişkeni tek yönlü Anova sonucu

	Yaş	N	Ort.	Ss	F	p
YKK	Öğretmenlik	46	7,00	3,27	.94	.39
	Antrenörlük	72	7,47	3,16		
	Spor Yöneticiliği	43	6,60	3,64		
ZAK	Öğretmenlik	46	5,34	3,99	.30	.73
	Antrenörlük	72	5,75	4,14		
	Spor Yöneticiliği	43	5,16	4,15		

AÇK	Öğretmenlik	46	8.91	3.01	2.59	.07
	Antrenörlük	72	8.36	2.56		
	Spor Yöneticiliği	43	7.55	3.00		
HKUK	Öğretmenlik	46	8.28	2.89	.79	.45
	Antrenörlük	72	8.65	2.89		
	Spor Yöneticiliği	43	7.93	3.27		
SDKK	Öğretmenlik	46	5.84	3.65	.45	.63
	Antrenörlük	72	6.30	2.91		
	Spor Yöneticiliği	43	5.81	2.87		
YYK	Öğretmenlik	46	11.26	4.42	1.98	.14
	Antrenörlük	72	11.95	3.41		
	Spor Yöneticiliği	43	10.44	4.31		
Toplam Puan	Öğretmenlik	46	46.65	17.12	1.48	.23
	Antrenörlük	72	48.50	13.01		
	Spor Yöneticiliği	43	43.51	15.80		

Tablo 5. öğrenim görülen bölüme göre yaralanma kaygı düzeyi arasındaki farkı göstermektedir. Beden eğitimi ve spor öğretmenliği, antrenörlük ve spor yöneticiliği bölümünde öğrenim gören sporcular arasında yaralanma kaygı düzeyinde anlamlı farklılığın oluşmadığını göstermektedir ($p<0.05$).

TARTIŞMA ve SONUÇ

Beden eğitimi ve spor yüksekokulu öğrencilerinin spor yaralanma kaygısı düzeylerinin incelendiği çalışmadan elde edilen bulgular bu bölümde tartışılmış ve yorumlanmıştır. Ölçek puan dağılımı tablosu incelendiğinde; beden eğitimi ve spor yüksekokulu öğrencilerinin spor yaralanma kaygı düzeyi ortalamalarının ($\bar{x}=4.12$) yüksek olduğu görülmüştür. Bu durum eğitim gördükleri bölümün doğrudan farklı spor branşlarını içerisinde barındırması nedeniyle yapılan spora bağlı yaralanma riski taşımalarından ve aynı zamanda spor geçmişine sahip öğrencilerin önceki deneyimlerinden kaynaklandığı düşünülebilir.

Cinsiyet değişkeni açısından veriler incelendiğinde; acı çekme kaygısı alt boyutunda kadınlar lehine anlamlı bir fark olduğu görülmüştür ($p=.006$). Ortalama değer dikkate alındığında ($\bar{x}=4.12$) bu fark kadın katılımcıların acı çekme kaygısının erkek katılımcılara kıyasla daha az olduğunu göstermektedir. Ayrıca ölçek alt boyutları ve toplam puan ortalamaları incelendiğinde; her alt boyutta erkek katılımcıların daha yüksek spor yaralanması kaygı düzeyine sahip olduğu görülmüştür. İlgili literatür incelendiğinde mevcut çalışmayı destekleyen ve desteklemeyen çalışmalara ulaşılmıştır. Tanyeri (2019) farklı branş sporcularının kaygı düzeyini incelediği çalışmada; erkek sporcuların, ölçeğin “acı çekme kaygısı” boyutunda kadın katılımcılardan daha yüksek ortalama değerlerine sahip olduğu görülmektedir. Aynı zamanda, diğer kaygı alt boyutlarında da erkeklerin kadınlara oranla daha yüksek kaygı değerlerine sahip olduğu görülmüştür. Karayol ve Eroğlu (2020) takım ve bireysel sporlarla ilgilenen sporcuların yaralanma kaygı durumlarını incelediği çalışmada cinsiyetler arasında anlamlı bir fark bulmamıştır. Correia ve Rasoda (2019) sporcuların kaygı düzeylerini cinsiyet ve yapılan spor branşı açısından incelediği çalışmada, mevcut çalışmadan farklı olarak; kadın sporcuların daha yüksek somatik kaygı düzeylerinin ve konsantrasyon bozulma seviyelerinin daha yüksek olduğu görülmüştür.

Yaş değişkeninde ise; “hayal kırıklığına uğratma kaygısı” alt boyutunda 18-24 yaş ile 25-34 yaş arasında 18-24 yaş lehine ($\bar{x}=8.17$) anlamlı fark olduğu görülmüştür. Bu sonuç yaş

artıkça hayal kırıklığına uğratma kaygısının arttığını göstermektedir. Bu durum; yaş ile birlikte artan başarı beklentisi ve gerek aile gerek sosyal çevrenin beklentilerini karşılayamamanın bireylerde kaygı düzeyini arttırdığı şeklinde yorumlanabilir. Karabulut ve Var (2019) taekwondo sporu ile uğraşan üniversite öğrencilerinin durumluk ve sürekli kaygılarının müsabakalardaki performanslarına ve yaralanma durumlarına etkisini incelediği çalışmasında yaş değişkenine göre anlamlı bir fark bulmamıştır. Ancak mevcut çalışmadan farklı olarak; biyolojik yaş artıkça durumluk kaygı seviyesinde düşüş görüldüğünü belirtmiştir. Tezer (2018) tarafından dağcılık antrenörlerinin kaygı düzeylerini incelenmesi amacıyla yapılan çalışmada; yaş farklılıkların kaygı düzeyinde anlamlı bir farklılık yaratmadığı görülmüştür. Fakat ortalama değerler incelendiğinde her yaş grubunun ortanca değere yakın bir değerde görülmesi, yine belirli bir düzeyde kaygının olduğu şeklinde yorumlanmıştır.

Katılımcıların eğitim gördükleri bölümlere göre spor yaralanma kaygı düzeyi arasında ölçeğin hiçbir alt boyutunda anlamlı bir fark görülmemiştir. Ancak; bölümler bazında yapılan karşılaştırmada ölçek toplam puan ortalama değeri ($\bar{x}=48.50$) kaygı düzeyinin en yüksek olduğu bölümün antrenörlük bölümü olduğu göstermiştir (Tablo 5). Bu durum; katılımcıların beden eğitimi ve spor öğretmenliği, antrenörlük veya spor yöneticiliği bölümlerinde öğrenim görmelerinin spor yaralanma kaygı düzeyini farklılaştırmadığını göstermektedir. Spor ile ilişkili bu üç bölümde öğrenim gören öğrencilerin, eğitimlerine başlamadan önce de sportif aktivitelerde yer almış olmaları ve özellikle beden eğitimi ve spor öğretmenliği ve antrenörlük bölümlerinin her ikisinin de uygulamalı spor eğitimini yoğun bir şekilde içermesi bu benzer kaygı düzeyinin sebebi olabilir. İleride, bu konuda yapılacak çalışmalarda; araştırma grubunun spor ve yaralanma geçmişlerinin bilinmesi, katılımcının aktif olarak çalışmanın etkililiğini arttıracak düşünülmemektedir.

KAYNAKLAR

- Andersen, M. B., ve Williams, J. M. (1988). A model of stressand athletic injury: prediction and prevention. *J Sport Exerc Psychol.* 10(3), 294-306.
- Aydın, S., ve Zengin, B. (2008). Yabancı dil öğreniminde kaygı: bir literatür özeti. *J Lang Linguist Stud.* 4(1), 81-94.
- Baltacı, G., Bayrakçı Tunay, V., Beşler, A. & Ergun, N. (2006). *Spor Yaralanmalarında Egzersiz Tedavisi*. Ankara: ALP Yayınevi.
- Booth, W. (1987). Arthritis Institute tackles sports. *Science*, 237(4817), 846-847.
- Büyüköztürk, Ş. (1997). Araştırmaya yönelik kaygı ölçeğinin geliştirilmesi. *Kuram ve Uygulamada Eğitim Yönetimi.* 3(4), 453-64.
- Caz, C., Kayhan, R. F., ve Bardakci, S. (2019). Adaptation of the sport injury anxiety scale to Turkish: Validity and reliability study. *Turk J Sports Med;* 54(1), 52-63.
- Correia, M., ve Rosado, A. (2019). Anxiety in athletes: gender and type of sport differences. *International Journal of Psychological Research*, 12(1), 9-17.
- Crossman, J. (1997). Psychological rehabilitation from sports injuries. *Sports Medicine*, 23(5), 333-339.
- Ford, J. L., Ildefonso, K., Jones, M. L., ve Arvinen-Barrow, M. (2017). Sport-related anxiety: current insights. *Open Access Journal Of Sports Medicine*, 8, 205-212.
- Garrick, J. G., ve Requa, R. K. (1978). Injuries in high school sports. *Pediatrics*, 61(3), 465-469.
- Hardy, C. J., ve Crace, R. K. (1990). Dealing with injury. *Sport Psychology Training Bulletin*, 1(6), 1-8.
- Ivarsson, A., ve Johnson, U. (2010). Psychological factors a predictors of injurie zamong senior soccer players: a prospective study. *J Sports SciMed.* 9(2),347-52.
- Kalyon, T. A. (2003). *Spor Hekimliği: Sporcu Sağlığı ve Spor Sakatlıkları. 3. baskı*. Ankara: GATA Basımevi.
- Kanbir, O. (2001). *Sporla Sağlık Bilinci ve İlk Yardım*. Bursa: Etkin Kitapevi
- Karabulut, E. O., ve Sevde, M. V. Taekwondocuların Durumluk ve Sürekli Kaygılarının Müsabaka Performansı ve Yaralanma Durumu ile İlişkisi. *Türk Spor Bilimleri Dergisi*, 2(1), 47-54.
- Karasar, N. (2012). Bilimsel araştırma yöntemleri (24. baskı). Ankara: Nobel Yayınevi
- Karayol, M., ve Eroğlu, S. Y. (2020). Takım ve Bireysel Sporlarla İlgilenen Sporcuların Spor Yaralanması Kaygı Durumlarının İncelenmesi. *Spor Eğitim Dergisi*, 4(1), 137-144.
- Koşar N.Ş., Demirel H.A., Aydoğ T.S., ve Doral, M. N. (2006). Adolesanlarda sporcu sağlığı. *Türkiye Klinikleri J Pediatr Sci.* 2(7), 25-33.
- Meeuwisse, W. H. (1994). Assessing causation in sport injury: a multifactorial model.
- Smith, R. E., Smoll, F. L., ve Schutz, R. W. (1990). Measurement and correlates of sport-specific cognitive and somatic trait anxiety: *The Sport Anxiety Scale. Anxiety research*, 2(4), 263-280.

- Steffen, K., Pensgaard A. M., ve Bahr, R. (2009). Self- reported psychological characteristics as risk factors for injuries in female youth football. *Scand J MedSci Sports*, 19(3), 442-451.
- Tanyeri, L. (2019). Farklı branş sporcularında yaralanma kaygısının incelenmesi. *OPUS Uluslararası Toplum Araştırmaları Dergisi*, 13(19), 577-591.
- Tezer, N. (2018). Dağcılık Antrenörlerinin Kaygı Düzeyleri İncelemesi. *Uluslararası Dağcılık ve Tırmanış Dergisi*, 1(1), 1-8.